

Jóel könyve és a laodiceai Hetednapi Adventista Egyház – Harmadik szám

Vörösbör szőlőskertje

Jeff Pippenger

2025-12-03

Az előző cikket ezzel a kérdéssel zártuk: „Ha e fogalmak már a helyükre kerültek, feltehető a kérdés: miként történt, hogy 9/11 idején Jóel könyve lett az az üzenet, amelyet Péter pünkösdkor azonosított?”

Péter arra mutatott rá, hogy Jóel próféciája pünkösdi napján teljesedett be, amely egy olyan időpont, amely a pünkösdi időszak végét jelzi. A pünkösdi időszakban a Szentlélek megnyilatkozása volt a kezdetnél, majd a végén a Szentlélek még nagyobb megnyilatkozása következett. Hit által megértve, hogy mind a Biblia, mind a Prófétaság Lelke Jóelt a késői eső idejére alkalmazza, tudhatjuk, hogy Jóel könyve szeptember 11-én vált jelenvaló igazsággá; és hogy a könyv minden egyes eleme közvetlenül arról a prófétai történelemről szól, amely szeptember 11-én kezdődik, és végighalad egészen a hét utolsó csapásig, azokat is beleértve, amelyeket Jóel „az Úr napjának” nevez.

Amint azt 1888 előképezte, 9/11-en a laodiceai üzenet bemutatása a jelenvaló vizsgáló igazsággá vált. Ézsaiás ugyanezt az üzenetet az ötvennyolcadik fejezetben előképezi, ahol a kűrthöz hasonló hang megmutatja Isten népének vétkeit. Az a „nap”, amikor Ézsaiás úgy kezdi hallatni hangját, mint a kürt, ugyanaz a nap, amelyen a szőlőskert énekét zengi.

Ama napon így énekeljete felőle: Vörösbör szőlőskertje. Én, az Úr, őrzöm azt; minden pillanatban öntözöm: hogy senki meg ne károsítsa, éjjel és nappal őrzöm azt. Harag nincs bennem: ki állítaná elém a tüskebokrot és a tövist a harcban? Átgázolnék rajtuk, együttesen felégetném őket. Vagy ragadja meg erősségemet, hogy békét kössön velem; és békét fog kötni velem. Jákóbból sarjadókat gyökerre juttatja: Izráel kivirágzik és rügyet hajt, és betölti a föld színét gyümölccsel. Ézsaiás 27:2–6.

A modern lelki „Izráel virágozni és rügyezni fog, és betölti a föld színét gyümölccsel” a késői eső időszakában, mert a korai eső okozza a növény rügyezését és virágzását, a késői eső pedig megtermi a gyümölcsöt. Amikor New York épületei ledőltek 9/11-kor, leszállt a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, és a késői eső elkezdett permetezni. Abban az időben Isten őrállóinak kellett megfújniuk a trombitát a laodiceai egyháznak. Ézsaiás üzenete, amely azonosítja Isten népének bűneit, ugyanakkor a veres borról szóló szőlőskert éneke is. Jóel első fejezete maga ez az üzenet.

Az Úr igéje, amely Jóelhez, Petuel fiához szól.

Halljátok meg ezt, ti vének, és figyeljete, e föld minden lakói! Történt-e ilyen a ti napjaitokban, vagy atyáitok napjaiban? Beszéljétek el ezt gyermekeiteknek, és gyermekeitek

mondják el az ő gyermekeiknek, azok pedig a következő nemzedéknek.

Amit meghagyott a cserebogár, megette a sáska; és amit meghagyott a sáska, megette a cserebogár lárvája; és amit meghagyott a cserebogár lárvája, megette a hernyó.

Serkenjete fel, ti részegek, és sírjatok; jajgassatok, mind ti borivók, az újbor miatt, mert elvételte a szátoktól.

Mert egy nép támadt országomra, erős és megszámlálhatatlan; fogai az oroszlán fogai, és zápfogai a nőstényoroszlán zápfogai. Pusztává tette szőlőmet, és lehántotta kérgét fügefámról; egészen csupasszá tette, és elvetette; ágai megfehéredtek. Siránkozz, mint a zsákruhába öltözött szűz ifjúsága férje miatt. Elvételte az ételáldozat és az italáldozat az Úr házatól; gyászolnak a papok, az Úr szolgálói. Elpusztult a mező, gyászol a föld; mert elpusztult a gabona, kiszáradt az újbor, elsenyvedt az olaj.

Szégyenkezzetek, ti földművesek; jajgassatok, ti szőlőművesek, a búzáért és az árpáért; mert a mező aratása elveszett. Elszáradt a szőlőtő, és elhervad a fügefa; a gránátalmafa, a pálmafa is, és az almafa, sőt a mező minden fája elszáradt; mert az öröm elszáradt az emberek fiai közül.

Övezzétek fel magatokat, és jajgassatok, ti papok; vonítsatok, ti oltár szolgálói; jöjjetek, háljatok egész éjjel zsákruhában, ti Istenem szolgálói; mert elvételte a házatoktól az ételáldozat és az italáldozat. Szenteljete bőjtöt, hirdessetek ünnepélyes gyülekezést, gyűjtsétek össze a véneket és az ország minden lakosát az Úrnak, a ti Isteneteknek házába, és kiáltsatok az Úrhoz: Jaj annak a napnak! mert közel van az Úr napja, és mint pusztulás jön a Mindenhatótól. Avagy nem szemünk láttára vágatott-e ki az eledel, igen, az öröm és a vígság Istenünk házából? Elsenyvedt a mag a hantok alatt, elpusztultak a magtárak, leromboltattak a csűrök; mert elszáradt a gabona. Mily nyögnek a barmok! Megháborodtak a szarvasmarha-nyájak, mert nincs legelőjük; bizony, a juhnyájak is elpusztultak.

Ó, Uram, hozzád kiáltok, mert tűz emésztette meg a pusztá legelőit, és láng perzselte fel a mező minden fáját. A mező vadjai is hozzád esengenek, mert kiszáradtak a vizek folyói, és tűz emésztette meg a pusztá legelőit. Jóel 1:1–20.

Jóel első fejezete Isten szőlőskertjének pusztulásáról szól. Ézsaiás úgy határozza meg „azt a napot”, mint azt a napot, amikor a késői eső megkezdődik, mert azon a napon a növények virágozni és rügyezni kezdenek. Az a tény, hogy Ézsaiás arról tájékoztat bennünket, hogy Isten népe „gyökeret ver”, „virágzik és rügyezik”, és „gyümölcssel” tölti be a földet, egy háromlépcsős, fokozatos történelmet szemléltet. A növény a földben ver „gyökeret”. A „gyökeret verni” tehát azt jelenti, hogy valaki a földön áll, amely a földszint vagy az alap. Akik „Jákóbból származnak”, „gyökeret vernek”, és azután „Izraelnek” neveztetnek. Akik a laodiceai tapasztalatból jönnek ki, azokat ezután filadelfiaiaknak nevezik, noha e tapasztalat megtartásához győzelemre van szükség egy olyan próbatételi folyamatban, amely a vasárnapi törvénynél ér véget.

Jákób (a csaló) és Izráel (a győztes) prófétai kapcsolata azt azonosítja, hogy 9/11-kor azok, akik az alapokhoz való visszatéréssel „gyökeret vernek”, ott és akkor szövetségi kapcsolatba lépnek. Prófétai értelemben a névváltoztatás a szövetség jelképe, amint azt Ábrámról Ábrahámra, Sáráiról Sárára, Jákóbról Izráelre és mások esetében látjuk. Az igeversben azok, akik 9/11-kor visszatértek

a régi alapvető igazságokhoz, szövetségi kapcsolatba léptek, miközben az eső virágokat és rügyeket kezdett fakasztani. A vasárnaptörvény idején az egész világ betelik „gyümölcssel”, mivel akkor az eső mérték nélkül árad ki.

Ézsaiásnak egybe kell hangzania Ézsaiással, és természetesen az összes többi prófétával is; de Ézsaiásnak úgy kell fölemelnie szavát, mint a trombita, és meg kell mutatnia a laodiceai hetednap Adventistáknak bűneiket a szőlőskert énekének összefüggésében. Ezt az éneket Jézus a szőlőskert példázatában énekelte meg. A szőlőskert készítette Őt sírásra, amikor a kereszttől utoljára tekintett ki Jeruzsálemre, tudva, hogy az ősi Izráel eljutott kegyelmi idejének végére, és Isten szövetséges népeként mellőztetik. Ugyanakkor Krisztus szövetségre lépett egy néppel, amely megtermi majd Isten szőlőskertjének megfelelő gyümölcsseit. Akár Józsué szőlőskert-történetéről van szó a kezdetnél, akár Jézuséról a végén, azok, akik az új szövetség népévé lettek, a száznegyvennégyezer előképei voltak.

Krisztus Ézsaiás szőlőskertéről szóló prófécijáról beszélt, amint White testvérő is.

„A szőlőskertéről szóló példázat nem csupán a zsidó népre vonatkozik. Számunkra is tanulsággal szolgál. E nemzedék egyházát Isten nagy kiváltságokkal és áldásokkal ruházta fel, és ennek megfelelő gyümölcsöket vár.” Krisztus példázatai, 296.

Tanulságos elolvasni azt a szakaszt, amely a Prófétaság Lelkéből származó utolsó kijelentéshez vezet.

„23. fejezet — Az Úr szőlőskertje”

„A zsidó nemzet”

„A két fiúról szóló példázatot a szőlőskertéről szóló példázat követte. Az egyikben Krisztus a zsidó tanítók elé állította az engedelmesség fontosságát. A másikban rámutatott az Izraelre árasztott gazdag áldásokra, és ezekben megmutatta Isten igényét az ő engedelmességükre. Eléjük tárta Isten szándékának dicsőségét, amelyet engedelmesség által betölthettek volna. Félrevonva a jövőt elfedő fátylat, megmutatta, miként fosztja meg magát az egész nemzet az Ő áldásától, és miként idéz romlást önmagára azáltal, hogy elmulasztja betölteni az Ő szándékát.”

„Volt egy gazda” — mondta Krisztus — „aki szőlőt ültetett, kerítéssel vette körül, borsajtót ásozott benne, tornyot épített, majd bérbe adta szőlőműveseknek, és messze földre utazott.”

E szőlőskert leírását Ézsaiás próféta adja: „Most éneklek az én szerelmesemnek szerelmesem énekét az ő szőlőjéről. Szerelmesemnek szőlője van igen kövér hegyen; és felásta azt, és megtisztította köveitől, és beülteté nemes vesszővel, és tornyot építette közepébe, sőt borsajtót is vája abba; és várta, hogy jó szőlőt teremjen.” Ézsaiás 5:1, 2.

A földműves kiválaszt egy darab földet a pusztaságból; bekeríti, megtisztítja, megműveli, és nemes szőlővel ülteti be, gazdag termést remélve. Ettől a földdarabtól, amely fölötté áll a műveletlen, sivár területnek, azt várja, hogy tiszteletet szerez neki azáltal, hogy megmutatja a gondoskodásának és fáradságos munkájának eredményeit a megművelésében. Így választott ki Isten egy népet a világból, hogy Krisztus nevelje és tanítsa őket. A próféta ezt mondja: „A

Seregek Urának szőlőskertje Izráel háza, és Júda férfiai az ő gyönyörűséges ültetvénye.”
Ézsaiás 5:7. Erre a népre Isten nagy kiváltságokat árasztott, gazdagon megáldva őket bőséges jóságából. Azt várta tőlük, hogy gyümölcsstermással tiszteljék meg Őt. Országá alapelveit kellett kinyilatkoztatniuk. Bukott, gonosz világ közepette Isten jellemét kellett képviselniük.

„Az Úr szőlőjeként a pogány nemzetekétől egészen különböző gyümölcsöt kellett teremniük. Ezek a bálványimádó népek a gonoszság cselekvésére adták magukat. Az erőszaknak és a büntetteknek, a kapzsiságnak, az elnyomásnak és a legromlottabb gyakorlatoknak féktelenül hódoltak. A hamis fa gyümölcsei a gonoszság, az erkölcsi züllés és a nyomorúság voltak. Éles ellentétben ezzel, egészen másnak kellett lennie annak a gyümölcsnek, amelyet az Isten ültette szőlőtő termett.”

„A zsidó nemzet kiváltsága volt, hogy Isten jellemét képviselje úgy, amint az Mózesnek kijelentetett. Mózes imádságára: „Mutasd meg nekem a te dicsőségedet”, az Úr ezt ígérte: „Elbocsátom előtted egész jóságomat.” 2Mózes 33:18, 19. „És elvonult előtte az Úr, és így kiáltott: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú; irgalmasságot tart meg ezerízígen, megbocsát hamisságot, vétket és bűnt.” 2Mózes 34:6, 7. Ez volt az a gyümölcs, amelyet Isten az ő népétől kívánt. Jellemük tisztaságában, életük szentségében, irgalmasságukban, szerető kedvességükben és könyörületükben azt kellett megmutatniuk, hogy „az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket.” Zsoltárok 19:7.”

„A zsidó nemzet által Isten szándéka az volt, hogy gazdag áldásokat közöljön minden néppel. Izráel által kellett elkészíttetnie az utat világosságának az egész világra való kiáradása számára. A világ nemzetei a romlott szokások követése folytán elveszítették Isten ismeretét. Isten azonban irgalmában nem törölte el őket a létezésből. Elhatározta, hogy egyháza által alkalmat ad nekik arra, hogy megismerjék Őt. Azt rendelte, hogy a népe által kijelentett alapelvek legyenek az eszközök Isten erkölcsi képmásának az emberben való helyreállítására.”

„E cél megvalósítása érdekében hívta ki Isten Ábrahámot bálványimádó rokonságának köréből, és parancsolta neki, hogy Kánaán földjén lakjék. »Nagy nemzetét teszek« — mondta —, »és megáldalak téged, és nagygyá teszem a nevedet; és áldás leszel.« 1Mózes 12:2.”

Ábrahám leszármazottai, Jákób és utódai Egyiptomba vitettek alá, hogy annak a nagy és gonosz nemzetnek a közepette kinyilvánítsák Isten országának alapelveit. József feddhetetlensége és csodálatos munkája, amellyel az egész egyiptomi nép életét megőrizte, Krisztus életének előképe volt. Mózes és sokan mások Isten tanúi voltak.

Amikor az Úr kihozta Izráelt Egyiptomból, ismét kinyilatkoztatta hatalmát és irgalmát. Csodálatos cselekedetei, amelyekkel megszabadította őket a szolgaságból, valamint bánásmódja velük a pusztai vándorlásuk során nem csupán az ő javukat szolgálták. Ezeknek tanulságul kellett szolgálniuk a környező nemzetek számára. Az Úr úgy jelentette ki magát, mint minden emberi hatalom és nagyság fölött álló Isten. A jelek és csodák, amelyeket népe javára tett, megmutatták hatalmát a természet fölött, és azok közül a legnagyobbak fölött is, akik a természetet imádták. Isten végigvonult Egyiptom kevély földjén, miként végig fog vonulni a földön az utolsó napokban. Tűzzel és viharral, földrengéssel és halállal a nagy

VAGYOK megváltotta népét. Kivezette őket a szolgaság földjéről. Átvezette őket a „nagy és rettenetes pusztán, ahol mérges kígyók, skorpiók és aszály volt”. 5Mózes 8:15. Vízet fakasztott nekik a „kovakősziklából”, és táplálta őket „mennyei gabonával”. Zsoltárok 78:24. „Mert” — mondta Mózes — „az Úr része az ő népe, Jákób az ő örökségének osztályrésze. Pusztában találta őt, kietlen, üvöltő sivatagban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint szeme fényét. Mint a sas, amely felriasztja fészket, fiókái fölött lebeg, kiterjeszti szárnyait, felveszi őket, és tollain hordozza: egymaga vezette őt az Úr, és nem volt vele idegen isten.” 5Mózes 32:9–12. Így vonta őket magához, hogy a Magasságos árnyékában lakozzanak.

Krisztus volt Izráel fiainak vezetője pusztai vándorlásaik idején. Nappal a felhőoszlopba, éjjel a tűzoszlopba burkolózva vezette és irányította őket. Megőrizte őket a pusztaság veszedelemétől, bevitte őket az ígért földjére, és mindazoknak a nemzeteknek szeme láttára, amelyek nem ismerték el Istent, Izráelt mint az Ő maga választotta tulajdont, az Úr szőlőskertjét állította helyre.

„Erre a népre bízottak Isten kijelentései. Körülvette őket törvényének előírásaival, az igazság, az igazságosság és a tisztaság örökkévaló alapelveivel. Ezen alapelvek iránti engedelmességnek kellett volna oltalmukká lenniük, mert ez megóvta volna őket attól, hogy bűnös szokásaik által önmagukat pusztítsák el. És miként a szőlőskertben a torony, úgy helyezte el Isten az ország közepén szent templomát.”

„Krisztus volt az ő tanítójuk. Amint velük volt a pusztában, úgy továbbra is az ő tanítójuk és vezetőjük maradt. A sátorban és a templomban az Ő dicsősége a szent sekínában lakozott, a kegyelem trónja fölött. Értük szüntelenül kinyilatkoztatta szeretetének és türelmének gazdagságát.

Isten azt kívánta, hogy népe, Izráel dicséretté és dicsőséggé legyen. Minden lelki előnyt megadott nekik. Semmi olyat nem vont meg tőlük, ami kedvezett volna annak a jellemnek a kialakulásához, amely őket az Ő képviselőivé tette volna.

„Isten törvénye iránti engedelmességük a világ nemzetei előtt a jólét csodáivá tette volna őket. Ő, aki bölcsességet és ügyességet adhatott nekik mindenféle művészi munkához, továbbra is tanítójuk maradt volna, és törvényeinek való engedelmesség által megnemesítette és felemelte volna őket. Ha engedelmesek lettek volna, megőriztettek volna azokról a betegségektől, amelyek más nemzeteket sújtottak, és az értelem erejének áldásában részesültek volna. Isten dicsőségének, fenségének és hatalmának kellett megnyilatkoznia minden jólétükben. Papok és fejedelmek országának kellett lenniük. Isten minden lehetőséget megadott nekik ahhoz, hogy a föld legnagyobb nemzetévé váljanak.”

„Krisztus Mózes által a lehető leghatározottabb módon tárta eléjük Isten szándékát, és világossá tette boldogulásuk feltételeit. „Szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek” — mondta —; „téged választott az Úr, a te Istened, hogy tulajdon népévé légy minden nép közül, amely a föld színén van.... Tudd meg azért, hogy az Úr, a te Istened, Isten, a hűséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot azok iránt, akik szeretik Őt és megtartják parancsolatait ezer nemzedéken át.... Tartsd meg azért a parancsolatokat, a rendelkezéseket és a végzéseket, amelyeket ma parancsolok neked, hogy cselekedd azokat. És lésszen, ha hallgattok

e végzésekre, megtartjátok és cselekszitek azokat, akkor az Úr, a te Istened is megtartja neked a szövetséget és az irgalmasságot, amely felől megesküdött atyáidnak; és szeretni fog téged, megáld téged, és megsokasít téged; megáldja méhed gyümölcsét és földed gyümölcsét, gabonádat, borodat és olajodat, teheneid szaporulatát és juhaid nyájait azon a földön, amelyről megesküdött atyáidnak, hogy neked adja. Áldottabb leszel minden népnél.... És az Úr eltávolít tőled minden betegséget, és Egyiptom minden gonosz nyavalyáját, amelyeket ismersz, nem bocsátja rád.” 5Mózes 7:6, 9, 11–15.

„Ha megtartanák parancsolatait, Isten megígérte, hogy a búza javával táplálja őket, és a kősziklából mézet hoz elő nekik. Hosszú élettel elégítené meg őket, és megmutatná nekik szabadságát.”

„Az Istennel szembeni engedetlenség következtében Ádám és Éva elveszítette az Édent, és a bűn miatt az egész föld átok alá került. Ám ha Isten népe követte volna az Ő útmutatását, földjük termékenysége és szépsége helyreállt volna. Maga Isten adott nekik útmutatást a föld művelésére vonatkozóan, és nekik együtt kellett működniük Vele annak helyreállításában. Így az egész föld, Isten uralma alatt, a lelki igazság szemléltető példájává lett volna. Miként a föld az Ő természeti törvényeinek való engedelmisségben teremné meg kincseit, akként az emberek szívének is az Ő erkölcsi törvényének való engedelmisségben kellett volna visszatükröznie jellemének tulajdonságait. Még a pogányok is felismerték volna azok felsőbbrendűségét, akik az élő Istent szolgálták és imádták.”

„Ímé” – mondta Mózes –, „megtanítottalak titeket rendelésekre és ítéletekre, amint az Úr, az én Istenem parancsolta nekem, hogy azok szerint cselekedjétek azon a földön, amelyre bementek, hogy birtokba vegyétek azt. Tartsátok meg azért, és cselekedjétek meg azokat; mert ez lesz a ti bölcsességetek és értelmetek a népek szeme láttára, amelyek, ha hallják mindezeket a rendelkezéseket, ezt mondják majd: Bizony, bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet. Mert melyik nagy nemzethez volna olyan közel az istene, mint ahogyan az Úr, a mi Istenünk közel van hozzánk mindenben, valahányszor hozzá kiáltunk? És melyik nagy nemzetnek vannak olyan igazságos rendelkezései és ítéletei, mint ez az egész törvény, amelyet én ma elétek adok?” 5Mózes 4:5–8.

„Izráel fiainak birtokba kellett venniük mindazt a területet, amelyet Isten számukra kijelölt. Azokat a nemzeteket, amelyek elutasították az igaz Isten imádatát és szolgálatát, meg kellett fosztani birtokuktól. Ám Isten szándéka az volt, hogy jellemének Izráel által való kinyilatkoztatása révén az emberek Őhöz vonzassanak. Az evangélium hívását az egész világnak kellett hirdetni. Az áldozati szolgálat tanítása által Krisztust fel kellett magasztalni a nemzetek előtt, és mindazoknak, akik Őrá tekintenek, élniük kellett. Mindazoknak, akik — miként a kánaánita Ráháb és a móábi Ruth — elfordultak a bálványimádástól az igaz Isten imádatához, egyesülniük kellett az Ő választott népével. Amint Izráel száma gyarapodott, úgy kellett kiterjeszteniük határaikat, míg országuk az egész világot magába nem foglalta.”

„Isten azt kívánta, hogy minden népet az Ő irgalmas uralma alá vonjon. Azt kívánta, hogy a föld örömmel és békességgel teljék meg. Az embert boldogságra teremtette, és vágyik arra, hogy az emberi szíveket a menny békéjével töltsse be. Azt kívánja, hogy az itt alatt élő családok a fenti nagy család jelképei legyenek.”

„Ám Izráel nem teljesítette Isten szándékát. Az Úr kijelentette: „Pedig nemes szőlőt plántáltalak el téged, mindenestől hűséges magot; hogyan változtál hát idegen szőlő elfajult hajtásává előttem?” Jeremiás 2:21. „Izráel buja szőlőtő, gyümölcsöt terem önmagának.” Hóseás 10:1. „Most azért, Jeruzsálem lakosai és Júda férfiai, ítéljetez, kérlek, köztem és szőlőm között. Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy szőlőt teremjen, és vad szőlőt termett? Most pedig tudtokra adom, mit teszek szőlőmmel: elvonom kerítését, hogy lelegetjék; lerontom kőfalát, hogy összetapossák. Pusztává teszem; nem metszik és nem kapálják, hanem tövis és gaz veri fel; a felhőknek is megparancsolom, hogy ne hullassanak rá esőt. Mert ... jogosságra várt, de íme: elnyomás; igazságra, de íme: jajkiáltás.” Ézsaiás 5:3–7.

„Az Úr Mózes által népe elé tárta a hűtlenség következményét. Ha megtagadják szövetségének megtartását, elvágják magukat Isten életétől, és áldása nem szállhat rájuk. „Vigyázz” — mondta Mózes — „hogya el ne feledkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait, végzéseit és rendelkezéseit, amelyeket én e mai napon parancsolok néked; nehogy, amikor eszel és megegyeszel, szép házakat építesz és azokban laksz; és amikor megsaporodik gulyád és nyájad, megsokasodik ezüstöd és aranyad, és mindened megsaporodik: akkor felfuvalkodjék a te szíved, és elfeledkezzél az Úrról, a te Istenedről.... És azt mondd szívedben: Az én erőm és kezemnek hatalma szerezte nekem e gazdagságot.... És ha mégis elfeledkezel az Úrról, a te Istenedről, és más istenek után jársz, azokat szolgálod és azokat imádod: bizonyosságot teszek ma ellenetek, hogy bizony elvesztek. Amiképpen azok a népek elvesznek, amelyeket az Úr kipusztít színetek elől, azonképpen vesztek el ti is; mert nem hallgattatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.” 5Mózes 8:11–14, 17, 19, 20.

A zsidó nép nem fogadta meg a figyelmeztetést. Elfeledkeztek Istenről, és szem elől tévesztették azt a magasztos kiváltságot, hogy az Ő képviselői legyenek. Azok az áldások, amelyeket kaptak, semmiféle áldássá nem lettek a világ számára. Minden előnyüket a maguk megdicsőítésére sajátították ki. Megfosztották Istent attól a szolgálattól, amelyet megkövetelt tőlük, és embertársaikat is megfosztották a vallásos útmutatástól és a szent példától. Az özönvíz előtti világ lakóihoz hasonlóan gonosz szívük minden képzelgését követték. Így a szent dolgokat bohózzá tették, ezt mondván: „Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ezek” (Jeremiás 7:4), miközben ugyanakkor Isten jellemét hamisan tükrözték, nevét meggyalázták, és szentélyét beszennyezték.

„A szőlőművesek, akiket az Úr szőlőjének gondozásával bíztak meg, hűtlenek voltak a rájuk bízott megbízatáshoz. A papok és tanítók nem voltak a nép hűséges oktatói. Nem tartották előttük Isten jóságát és irgalmát, valamint azt az igényét, hogy szeretettel és szolgálattal tartoznak neki. Ezek a szőlőművesek a maguk dicsőségét keresték. El akarták sajátítani a szőlő gyümölcsseit. Arra törekedtek, hogy magukra vonják a figyelmet és a hódolatot.”

E vezetők bűne Izráelben nem volt hasonló a közönséges bűnös bűnéhez. Ezek a férfiak a legünnepélyesebb kötelezettség alatt álltak Isten iránt. Elkötelezték magukat arra, hogy „Így szól az Úr”-at tanítsanak, és hogy a szigorú engedelmességet gyakorlati életükben megvalósítsák. Ehelyett azonban elferdítették az Írásokat. Súlyos terheket raktak az emberekre, olyan szertartásokat kényszerítve rájuk, amelyek az élet minden lépésére kiterjedtek. A nép

szüntelen nyugtalanságban élt, mert nem tudta teljesíteni a rabbik által előírt követelményeket. Amint látták az ember alkotta parancsolatok megtartásának lehetetlenségét, hanyaggá váltak Isten parancsolataival szemben.

„Az Úr megtanította népének, hogy Ő a szőlőskert tulajdonosa, és hogy minden birtokukat rájuk bízott javakként kapták, hogy azokat az Ő szolgálatára használják. A papok és tanítók azonban nem úgy végezték szent hivataluk munkáját, mint akik Isten tulajdonát kezelik. Rendszeresen megfosztották Őt azoktól az eszközöktől és lehetőségektől, amelyeket műve előmozdítására bízott rájuk. Kapzsiságuk és nyereszkeskedésük miatt még a pogányok előtt is megvetetté váltak. Így a pogány világ alkalmat kapott arra, hogy félreértelmezze Isten jellemét és országának törvényeit.”

Atyai szívvel hordozta Isten az Ő népét. Esedezett hozzájuk azáltal, hogy irgalmakat adott, és irgalmakat vont meg. Türelmesen feltárta előttük bűneiket, és hosszútűrésében várta, hogy elismerjék azokat. Prófétákat és követeket küldött, hogy Isten igényét érvényesítsék a szőlőmunkásokkal szemben; de ahelyett, hogy szívesen fogadták volna őket, ellenségként bántak velük. A szőlőmunkások üldözték és megölték őket. Isten újabb követeket küldött, de azok is ugyanabban a bánásmódban részesültek, mint az első, csakhogy a szőlőmunkások még elszántabb gyűlöletet tanúsítottak.

„Végso eszközként Isten elküldte az Ő Fiát, mondván: »Fiamat tisztelni fogják.« Ám ellenállásuk bosszúvágyóvá tette őket, és egymás között így szóltak: »Ez az örökös; jöjjetek, öljük meg Őt, és ragadjuk magunkhoz az Ő örökségét.« Akkor majd meghagyják nekünk, hogy élvezzük a szőlőskertet, és azt tegyük a gyümölcscsel, ami nekünk tetszik.

„A zsidó vezetők nem szerették Istent; ezért elszakították magukat Tőle, és elutasították mindazokat a kezdeményezéseit, amelyek igazságos rendezésre irányultak. Krisztus, Isten Szeretettje, azért jött, hogy érvényt szerezzen a szőlő ura jogainak; a vincellérek azonban nyilvánvaló megvetéssel bántak Vele, ezt mondván: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk. Irigyelték Krisztus jellemének szépségét. Tanításának módja messze felülmúlta az övékét, és rettegtek a sikerétől. Intette őket, leleplezte képmutatásukat, és megmutatta nekik magatartásuk biztos következményeit. Ez őrzöngésre ingerelte őket. Sajogtak bennük azok a feddéses, amelyeket nem tudtak elnémítani. Gyűlölték az igazságosságnak azt a magas mércéjét, amelyet Krisztus szüntelenül eléjük állított. Látták, hogy tanítása olyan helyzetbe hozza őket, amelyben önzésük lelepleződik, és elhatározták, hogy megölik Őt. Gyűlölték igazmondásának és kegyességének példáját, valamint azt a magasztos lelkiséget, amely mindabban megnyilvánult, amit tett. Egész élete feddés volt önzésükre nézve, és amikor elérkezett a végső próba, az a próba, amely örök életre szóló engedelmességet vagy örök halálra vezető engedetlenséget jelentett, elvetették Izráel Szentjét. Amikor arra szólították fel őket, hogy Krisztus és Barabbás között válasszanak, ezt kiáltották: „Bocsásd el nekünk Barabbást!” Lukács 23:18. És amikor Pilátus megkérdezte: „Mit cselekedjem tehát Jézussal?”, vadul kiáltották: „Feszítsessék meg!” Máté 27:22. „A ti Királyotokat feszítsem meg?” – kérdezte Pilátus, és a papoktól és a vezetőktől ez volt a válasz: „Nem királyunk van, hanem császárunk.” János 19:15. Amikor Pilátus megmosta kezét, ezt mondván: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek véréért”, a papok a tudatlan csöcselékkel együtt szenvedélyesen kijelentették: „Az ő vére mirajtunk és a

mi magzatainkon.” Máté 27:24, 25.

„Így a zsidó vezetők meghozták választásukat. Döntésük feljegyeztetett abban a könyvben, amelyet János látott annak a kezében, aki a trónon ült, abban a könyvben, amelyet senki emberfia nem nyithatott meg. Ez a döntés minden bosszúálló indulatával együtt megjelenik majd előttük azon a napon, amikor e könyvet felnyitja a Júda törzséből való Oroszlán.

„A zsidó nép dédelgette azt az elképzelést, hogy ők a menny kedvencei, és hogy Isten egyházaként őket mindig magasztalás illet meg. Ábrahám gyermekei ők — hangoztatták —, és jólétük alapja oly szilárdnak tűnt számukra, hogy dacolva földdel és éggel, lehetetlennek tartották, hogy bárki megfossza őket jogaiktól. Ám hűtlenséggel teljes életükkel a menny kárhoztatását és az Istentől való elszakítást készítették elő maguknak.”

„A szőlőskert példázatában, miután Krisztus a papok elé tárta gonoszságuk tetőpontját jelentő cselekedetüket, ezt a kérdést intézte hozzájuk: »Amikor azért megjön a szőlőskert ura, mit cselekszik majd azokkal a szőlőművesekkel?« A papok mély érdeklődéssel követték az elbeszélést, és anélkül, hogy felismerték volna a tárgy önmagukra vonatkozó összefüggését, a néppel együtt így feleltek: »E gonosz embereket nyomorúságosan elveszti, és szőlőjét más szőlőműveseknek adja bérbe, akik a maga idejében megadják neki a gyümölcsöket.«”

„Öntudatlanul saját kárhozatukat mondták ki. Jézus rájuk tekintett, és kutató tekintete alatt felismerték, hogy szívük titkait olvassa. Istensége félreérthetetlen erővel villant fel előttük. A szőlőművesekben önmaguk képét látták, és önkéntelenül felkiáltottak: »Isten ments!«”

„Krisztus ünnepélyesen és fájdalommal kérdezte: »Sohasem olvastátok-e az Írásokban: A kő, amelyet az építők megvetettek, ugyanaz lett a szeglet fejevé; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben? Azért mondom néktek, hogy az Isten országa elvételik tőletek, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsseit. És aki erre a kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik rá, porrá őrli azt.«”

„Krisztus elhárította volna a zsidó nemzet végétét, ha a nép befogadta volna Őt. Ám az irigység és a féltékenység kérlelhetetlenné tette őket. Elhatározták, hogy nem fogadják el a názáreti Jézust Messiásként. Elvetették a világ Világosságát, és attól fogva életüket az éjféli sötétséghez hasonló sötétség vette körül. A megjövendőlt végzet rászakadt a zsidó nemzetre. Saját vad, fékezetlen indulataik idézték elő romlásukat. Vak dühükben egymást pusztították el. Lázadó, makacs kevélységük vonta magukra római hódítóik haragját. Jeruzsálem elpusztult, a templom romhalmazzá lett, helyét pedig úgy felszántották, mint a mezőt. Júda gyermekei a legborzalmasabb halálnemek által veszték el. Milliókat adtak el, hogy pogány földeken rabszolgaként szolgáljanak.”

A zsidók mint nép elmulasztották betölteni Isten szándékát, ezért a szőlőskert elvételétől tőlük. Azok a kiváltságok, amelyekkel visszaéltek, és az a munka, amelyet semmibe vettek, másokra bízott.

„A szőlőskertről szóló példázat nem csupán a zsidó nemzetre vonatkozik. Számunkra is tanulságul szolgál. Az e nemzedékben élő egyházat Isten nagy kiváltságokkal és áldásokkal ruházta fel, és ezekkel arányos gyümölcsöt vár tőle.” Krisztus példázatai. 284–296.

Jóel könyve az utolsó eső történetét azonosítja a világ végén. Az utolsó eső Isten végső figyelmeztető üzenete a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének harmadik angyalától. Noha az utolsó eső a harmadik angyal üzenetét jelképezi, ugyanakkor az Istenség és az emberiség közötti közlési folyamatot is jelképezi, amint azt Zakariás aranyolaja, a korai és késői esők, az oltárról származó tűz és más ábrázolások szemléltetik. Az utolsó eső nem csupán egy üzenet és az Isten és ember közötti közlési folyamat, hanem egyben a bibliai tanulmányozás egyetlen megszentelt „módszertana” is, amelyet Isten Igéje fenntart. Ez a módszertan Ézsaiás „sorról sorra” elve, amely a huszonnyolcadik fejezetben található.

Az ősi és a mai Izráel kezdetén egyaránt Isten, „a szőlőműves”, „a pusztából” hozta ki Izráelt. Akár az egyiptomi négyszázharminc esztendei fogságról, akár a sötét középkor 538-tól 1798-ig tartó fogságáról van szó, Izráel „a pusztából” vététt ki, mert a „puszta” a szolgaság és a fogság jelképe. Akár az ősi, szó szerinti Izráelről, akár a mai, lelki Izráelről van szó, Isten megszabadította őket a pusztai fogságból, és „megalapította” őket „mint az Ő tulajdon választott örökségét, az Úr szőlőjét”, akiket arra hívott el, hogy papok és fejedelmek legyenek, akikre „rábízott” az a kiváltság, hogy képviseljék „az Isten beszédeit”. Az ősi Izráel számára a „beszédek” a Törvényt jelentették, a mai Izráel számára pedig mind a Törvényt, mind a próféciákat.

„Isten úgy hívta el egyházát e korban, miként az ókori Izráelt is elhívta, hogy világosságként álljon a földön. Az igazság hatalmas hasítójával, az első, a második és a harmadik angyal üzenetei által elkülönítette őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe hozza őket Önmagához. Törvénye letéteményeseivé tette őket, és rájuk bízta az e korra szóló prófécia nagy igazságait. Miként az ókori Izráelre bízott szent kijelentések, ezek is szent letétek, amelyeket közölni kell a világgal. A Jelenések 14. fejezetének három angyala azokat a népeket jelképezi, akik elfogadják Isten üzeneteinek világosságát, és az Ő megbízottaiként kimennek, hogy megszólaltassák a figyelmeztetést a föld hosszában és szélességében.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 455.

A modern Izrael arra rendeltetett, hogy a harmadik angyal hangos kiáltását hirdesse a késői eső ereje alatt, miközben személyes tapasztalatában Krisztus jellemét nyilvánítja ki a Szentlélek ereje által. A harmadik angyal hangos kiáltása a késői eső kitöltése idején teljesedik be, egy olyan időben, amikor a hamis béke és biztonság késői eső-üzenetét egy olyan emberekből álló csoport terjeszti, akik megrészegedtek Babilon borától. Ezek Ésaías részegjei, Efraim részegjei, és Jóel borivói, akiknek szájukból kivágtott az újbor. Azok, akik az igazi késői eső üzenetét fogadják el, Dániel, Misáel, Hanániás és Azariás által vannak jelképezve, akik elutasították a babilonieledelt a mennyei táplálékért. Ők a száznegyvennégyezer, akik Mózes és a Bárány énekét éneklik, de a szőlőskertét is, mert a szőlőskert példázata beteljesedett Mózes történetében az ókori Izrael szövetségi kapcsolatának kezdetén, és ismét beteljesedett az ókori Izrael szövetségi kapcsolatának végén, a Bárány történetében.

A szőlőskert éneke azzal zárul, hogy egy korábbi szövetségi nép mellett elhaladnak, miközben egy új szövetségi népet házasságra adnak az Úrhoz. Az Úr elhaladt azok mellett, akik a negyvenéves pusztai vándorlás során haltak meg, és ugyanabban az időben szövetségre lépett Józsuéval, amikor éppen elvált azoktól, akik meg fognak halni. Az Úr ugyanabban az időben vált el az ókori Izráeltől,

amikor a keresztyén egyházat vette feleségül. Az alfát, vagyis a kezdet történelmét Mózes jelképezi, az ómegát pedig a Bárány. Az a történelem, amelyet mindketten jelképeznek, a szőlőskert példázatának történelme; ezért Ésaías szőlőskert-éneke ugyanaz, mint János, a Jelenések könyvének írója éneke Mózesről és a Bárányról.

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.

„Ezek nem White testvérnő szavai, hanem az Úr szavai, és az Ő követje adta át nekem ezeket, hogy én továbbadjam nektek. Isten arra szólít fel benneteket, hogy többé ne munkálkodjatok Vele ellentétes célokon. Sok intés adatott azokkal kapcsolatban, akik keresztyének vallják magukat, miközben Sátán jellemvonásait nyilvánítják ki, és lelkületükben, szavukban és cselekedeteikben az igazság előmenetelét ellensúlyozzák, és bizonyosan azon az ösvényen járnak, amelyen Sátán vezeti őket. Szívük keménységében olyan tekintélyt ragadtak magukhoz, amely semmiképpen sem illeti meg őket, és amelyet nem volna szabad gyakorolniuk. Így szól a nagy Tanító: »Felforgatom, felforgatom, felforgatom.« Az emberek Battle Creekben ezt mondják: »Az Úr temploma, az Úr temploma vagyunk mi«, de közönséges tüzet használnak. Szívüket nem lágyította meg és nem hódította meg Isten kegyelme.” Manuscript Releases, 13. kötet, 222.

„Isten türelmének célja van, ti azonban megghiúsítjátok azt. Megengedi, hogy olyan állapot következze be, amelyről most még szeretnétek, ha később ellensúlyozva volna, de akkor már túl késő lesz. Isten megparancsolta Illésnek, hogy kenje fel Szíria királyává a kegyetlen és csalárd Hazáélt, hogy ostora legyen a bálványimádó Izráelnek. Ki tudja, vajon Isten nem ad-e majd át benneteket azoknak a csalárdságoknak, amelyeket szerettek? Ki tudja, nem azok a hűséges, szilárd és igaz prédikátorok lesznek-e az utolsók, akik a békesség evangéliumát még felkínálják hálátlan gyülekezeteinknek? Lehet, hogy a pusztítók már most is a Sátán keze alatt készülnek, és csak arra várnak, hogy még néhány zászlóvivő eltávozzék, hogy helyükbe lépjenek, és a hamis próféta hangján ezt kiáltsák: „Békesség, békesség”, amikor az Úr nem szólt békességet. Ritkán sírok, de most azt tapasztalom, hogy szememet elhomályosítják a könnyek; írás közben hullanak a papíromra. Lehet, hogy rövidesen közöttünk minden prófétálás véget ér, és az a hang, amely felrázta a népet, többé nem zavarja meg testi szendergésüket.”

„Amikor Isten véghezviszi az Ő különös munkáját a földön, amikor szent kezek többé nem hordozzák a frigyládát, jaj lesz a népen. Ó, bárcsak felismerted volna, te is, e te napodon, azokat a dolgokat, amelyek a te békességedre tartoznak! Ó, bárcsak népünk, miként Ninive is, teljes erejével megbánná bűneit, és teljes szívével hinne, hogy Isten elfordítsa róluk az Ő heves haragját.” Testimonies, 5. kötet, 77.

„Ha megmaradsz szíved makacsságában, és gögöd, valamint önigazultságod miatt nem vallod meg hibáidat, Sátán kísértéseinek leszel kiszolgáltatva. Ha, amikor az Úr feltárja tévedéseidet, nem térsz meg, és nem teszel vallomást, gondviselése újra meg újra ugyanazon a területen vezet végig. Hasonló jellegű hibák elkövetésére hagyatol, továbbra is híján leszel a bölcsességnek, és a bűnt igazságnak, az igazságot pedig bűnnek nevezed majd. Az utolsó napokban elhatalmasodó csalások sokasága körülvesz téged, és vezetőt cserélsz, anélkül hogy tudnád, hogy ezt megtetted.” Review and Herald, 1890. december 16.

